

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/86/2022
Identifikačné číslo spisu:	1214213477
Dátum vydania rozhodnutia:	31.08.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1214213477.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu BYTOKOMPLET, s.r.o., Bratislava, Kamenárska 18, IČO: 35 698 845, zastúpeného advokátom JUDr. Rudolfom Mičietom, Bratislava, Medzilaborecká 21, proti žalovanej V. K., narodenej XX. P. XXXX, A., S. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Prachová & Partners, s. r. o., Bratislava, Pribinova 20, IČO: 50 491 300, o zaplatenie 273,62 eura s príslušenstvom, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11C/212/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. októbra 2021 sp. zn. 2Co/252/2017 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 13. októbra 2021 sp. zn. 2Co/252/2017 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo 16. júna 2017 sp. zn. 11C/212/2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a Mestskému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. (Od 01. júna 2023) bývalý Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. júna 2017 sp. zn. 11C/212/2014 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 273,62 eura a úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 330,21 eura od 01. júla 2012 do 30. júna 2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 215,90 eura od 01. júla 2014 do zaplatenia a vo výške 5,5 % ročne zo sumy 57,72 eura od 01. júla 2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Nárok na náhradu trov konania priznal v celom rozsahu žalobcovi. V dôvodoch rozsudku uviedol, že žalobca na základe zmluvy z 11. decembra 2014 vykonáva správu bytov a nebytových priestorov na S. ul. XXX, XXX, XXX v A.. Žalovaná je vlastníčkou bytu č. X v bytovom dome S. Č.. XXX v A.. Sporným nebolo, že podľa ročného vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu žalovanej za rok 2011 vznikol nedoplatok v sume 330,21 eura a za rok 2012 v sume 57,72 eura. Žalovanou podané reklamácie proti vyúčtovaniam právny predchodca žalobcu (pôvodný správca bytového domu - SPOKOJNÉ BÝVANIE s. r. o.) neuznal a žalovaná nedoplatky nezaplatila. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní nevychádzal zo záverov ním nariadeného znaleckého dokazovania, nakoľko znalec pri vyúčtovaní za rok 2011 vychádzal z rozhodnutia vlastníkov č. 5/06/2013, no správca (správne) vykonal vyúčtovanie podľa vtedy platného rozhodnutia vlastníkov č. 6/05/2011. Nové rozhodnutie o tej istej veci totiž nahrádza pôvodné (platné) rozhodnutie s účinkami, ktoré sú pre správcu

aj vlastníkov záväzné od okamihu prijatia takéhoto rozhodnutia; prehlasovanými vlastníkmi nebolo na súde napadnuté. Vychádzajúc z čl. III bod 12 písm. c) zmluvy o výkone správy právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 8b ods. 1 veta prvá, § 8b ods. 2 e (správne má byť § 8b ods. 2 písm. e) pozn. dovolacieho súdu), § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zák. č. 182/1993 Z. z.“) a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že žalobca preukázal, že vykonal ročné vyúčtovanie použitia fondu, prevádzky, údržby opráv a úhrad za plnenia rozúčtované za jednotlivé byty a nebytové priestory (§ 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z.). Pokiaľ v dôsledku ročného vyúčtovania vznikol žalovanej nedoplatok, bola povinná tento (v zmysle uzavretej zmluvy) v lehote 30 dní odo dňa doručenia vyúčtovania uhradiť na účet bytového domu, čo neurobila. Pre splnenie tejto povinnosti nebolo a nie je rozhodujúce, či žalovaná podala proti vyúčtovaniu reklamáciu. Žalovaná popierajúca správnosť vyúčtovania bola nositeľkou dôkazného bremena preukázania ňou tvrdených skutočností, z ktorých vyvodzovala pre seba priaznivé právne dôsledky; no svoje tvrdenia ničím nepreukázala. Vypracovaný znalecký posudok svedčiaci v prospech žalobcu žalovaná poprela a znalecké dokazovanie spochybnila, ale na preukázanie svojich tvrdení vykonanie iného dokazovania nenavrhol, hoci na preukázanie ňou tvrdených skutočností sú potrebné odborné znalosti. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu postihujúci tú stranu sporu, na ktorej spočívalo dôkazné bremeno, a ktorá sa dostala do dôkaznej núdze. Keďže žalovaná v spore neponúkla dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali skutočnosti svedčiace v jej prospech, súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel; o nároku žalobcu na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 13. októbra 2021 sp. zn. 2Co/252/2017, viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, odvolaním žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovaná v odvolaní rozporovala nedoplatky z vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu v jej vlastníctve za roky 2011 a 2012, ktoré z dôvodu nesprávnych vstupných údajov v položke náklady na teplo považovala za nesprávne. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozsudku uviedol, že podľa vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu žalovanej za rok 2011 boli do bytu žalovanej dodané služby vrátane fondu opráv v celkovej hodnote 2.478,68 eura, žalovaná preddavkovo zaplatila 2.148,35 eura (2 x po 134,43 eura + 10 x po 134,49 eura - služby + 7 x platba 50,27 eura + 5 x platba po 36,54 eura), predstavuje 330,33 eura menej ako bol skutočný náklad (2.478,68 eura - 2.148,35 eura) a o 330,21 eura menej pri porovnaní skutočných nákladov 2.478,68 eura a predpísaných zálohových platieb vo výške 2.148,47 eura. Podľa vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu za rok 2012 boli do bytu žalovanej dodané služby vrátane fondu opráv v celkovej hodnote 2.110,08 eura, žalovaná preddavkovo zaplatila 2.048,97 eura (11 x po 134,49 eura + 131,10 eura - služby + 12 x po 36,54 eura), teda o 61,11 eura menej ako boli skutočné náklady (2.110,08 eura - 2.048,97 eura) a o 57,72 eura menej pri porovnaní skutočných nákladov 2.110,08 eura a predpísaných zálohových platieb 2.052,36 eura. Žalovaná mala povinnosť preukázať v konaní pred súdom prvej inštancie svoje skutkové tvrdenie, že pri nákladoch na teplo za rok 2011 správca pracoval s rozdielnymi vstupnými hodnotami. Vyúčtovania ceny služieb rozlišujú dodávku tepla na kúrenie a dodávku tepla na ohrev teplej vody. Aj v liste z 11. júla 2013, na ktorý sa žalovaná odvoláva, správca istinu 36.676,32 eura označuje ako náklady na vykurovanie; ide ale o len čiastkovú položku istiny 48.999,99 eura, ktorá predstavuje celkové náklady na teplo na kúrenie a teplo na ohrev teplej vody spolu, ktoré sú v prejednávanej veci spojené s réžiou vlastnej kotolne bytového domu. Vo vzťahu k nákladom na teplo za rok 2012 konkrétnu nesprávnosť medzi reálnymi a uvádzanými údajmi týkajúcimi sa nákladov na teplo v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaná nepredniesla. Postup správcu, ktorý náklady leasingu kotolne započítal do položky nákladov teplo mal oporu v platnom rozhodnutí vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Zmena rozhodnutia vlastníkov vo vzťahu k hlasovaniu o spôsobe zúčtovania nákladov na leasing kotolne súdnym rozhodnutím nemá oporu vo výsledkoch dokazovania a neskoršie rozhodnutie vlastníkov o rozúčtovaní nákladov na leasing kotolne nemôže zasahovať do pôvodného rozhodnutia prijatého rozhodnutím vlastníkov. Za takejto právnej situácie (práva prehlasovaného vlastníka) postupoval súd prvej inštancie správne, pokiaľ nevykonával žalovanou navrhovaný dôkaz ohľadom predloženia rozhodnutia vlastníkov o schválení správcu - spoločnosti SPOKOJNÉ BÝVANIE s.r.o., ktorého záväzkový vzťah s vlastníkmi bytov a nebytových priestorov bol

v konaní zdokumentovaný písomnou zmluvou o výkone správy z 05. decembra 2007, ktorú podľa obsahu zmluvy podpísalo z celkového počtu 38 vlastníkov 21 vlastníkov (nadpolovičná väčšina); žalovaná nepredniesla žiadnu vecnú argumentáciu, prečo je počet vlastníkov podpísaný pod zmluvu o výkone správy z 5. decembra 2007 nedostatočný. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (v ďalšom aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP namietajúc vady v procese dokazovania, prílišný formalizmus posudzovania sporu, arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutí odvolacieho aj okresného súdu. S dôrazom na svoje procesné postavenie spotrebiteľky ako slabšej strany sporu a s poukazom na § 295 CSP namietla, že odvolací súd vo svojom rozsudku poukázal na nedostatočné preukázanie tvrdení žalovanou, hoci súd by mal vykonávať aj dôkazy nenavrhnuté spotrebiteľom, potrebné na rozhodnutie veci. Zopakovala podstatný obsah odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, svoje tvrdenia o porušení povinností žalovaným správcom bytového domu aj tvrdenia o nesprávnostiach pri vyúčtovaniach nákladov spojených s užívaním bytu za r. 2011 a 2012.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné vzhľadom na § 422 CSP a v procesnom postupe súdov nižších inštancií nedošlo k pochybeniu. Status slabšej strany v spore neznamená absolútnu ochranu oprávňujúcu slabšiu stranu na podanie akéhokoľvek nezmyselného návrhu na dokazovanie. Navrhol odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP resp. jeho zamietnutie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej tiež „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil strane sporu realizáciu tých procesných práv, ktoré jej dáva Civilný sporový poriadok (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie súdnych písomností a vyjadrení protistrany a pod.). Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci, preto sa ním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie.

7. Žalovaná videla porušenie svojho práva na spravodlivý proces, a teda dôvod dovolania vymedzený v § 420 písm. f) CSP v procesnom postupe, ktorý odvolací súd zvolil pri rozhodovaní o jej odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Konkrétne namietla nesprávnosti v procese dokazovania aj nesprávnosť hodnotenia dôkazov.

8. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok).

8.1. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Procesná právna úprava vychádzajúca zo zásady voľného hodnotenia dôkazov má svoj základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP

znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

8.2. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť vtedy, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za základ svojho rozhodnutia úplne inak ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne, ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva.

9. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, preto strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí pre svoj úspech v spore tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky. Na rozdiel od právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku účinnnej do 30. júna 2016 je dokazovanie upravené v Civilnom sporovom poriadku založené na prejednávacej zásade, zásade kontradiktórnosti a na koncentračnej zásade, čo znamená obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presunutie na strany sporu. Zákon však explicitne uvádza konania, v ktorých súd výnimočne môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré strany nenavrhli, ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci. Medzi takéto konania patria aj konania označené ako spotrebiteľské spory.

10. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že zmluva o výkone správy uzavretá v zmysle § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. predstavuje svojím charakterom spotrebiteľskú zmluvu (napr. uznesenie najvyššieho súdu z 19. augusta 2019 sp. zn. 8Cdo/172/2019 alebo uznesenie z 26. februára 2020 sp. zn. 4Cdo/56/2019). Veľký senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení z 28. apríla 2021 sp. zn. 1VCdo/5/2019, publikovanom pod č. 78/2021 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky uviedol, že „Pravidlá na ochranu spotrebiteľa sa uplatnia aj na zmluvy o výkone správy podľa § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov uzavreté medzi správcovskou spoločnosťou a vlastníkmi bytov a nebytových priestorov, ktorí sú fyzické aj právnické osoby“. V súdnom prípade teda ide o spor s ochranou slabšej strany (§ 290 a nasl. CSP; konkrétne o spotrebiteľský spor - § 290 až § 306 CSP), kde protektívny prístup súdu explicitne nachádza svoj legitímny základ v čl. 6 Základných princípov CSP. V jeho zmysle majú strany sporu v konaní rovnaké postavenie okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu; takéto nerovnovážne postavenie strán je dané i v súdnej veci. Na uvedené nadväzuje ustanovenie § 295 CSP, v zmysle ktorého môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

11. Z obsahu odôvodnení rozsudkov súdov nižších inštancií aj z obsahu súdneho spisu vyplýva, že okresný súd uznesením zo 07. marca 2016 sp. zn. 11C/212/2014 nariadil znalecké dokazovanie z odboru ekonómia a manažment, odvetvia kontroling a za znalca ustanovil T.. V. M., ktorý podal znalecký posudok č. 1/2016 vo veci stanovenia výšky nákladov na byt žalovanej 08. augusta 2016. Okresný súd zvolil tento procesný postup po (prvom) pojednávaní konanom dňa 29. januára 2014, na ktorom žalovaná (po prednese okresného súdu v zmysle § 181 ods. 2 CSP) trvala na svojich vyjadreniach a uviedla, že „pokiaľ je potrebné vo veci nariadiť znalecký posudok, tak nech rozhodne znalec.“ Písomným podaním z 15. novembra 2016 sa žalovaná vyjadrila k znaleckému posudku namietajúc, že nezodpovedá zákonu č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, pretože znalec mal k dispozícii viaceré doklady a podklady, ktoré nie sú súčasťou znaleckého posudku a ich obsah žalovanej nie je známy. Za účelom relevantného vyjadrenia sa k znaleckému posudku požiadala súd prvej inštancie o zaslanie podkladov označených súdnym znalcom na str. 3 až 5 znaleckého posudku. V podaní z 21. marca 2014 (č. l. 323 súdneho spisu) žalovaná zotrvala na stanovisku, že jej neboli doručené všetky prílohy, na ktoré sa znalec v znaleckom posudku odvoláva, čo spôsobuje jeho nekvalifikovanosť a nepreskúmateľnosť. Znalec v písomnej reakcii z 20. apríla 2017 (č. l. 357 súdneho spisu) uviedol, že znalecký posudok vypracoval na základe podkladov zaslaných objednávateľom (okresným súdom), žalobcom aj žalovanou a na základe všeobecne dostupných informácií. V prípade,

že niektoré predpoklady v znaleckom posudku neboli v súlade s právom Slovenskej republiky (znalec sa nevyjadruje k právnomu posúdeniu veci), je pripravený po doručení jednoznačného stanoviska kompetentnej inštitúcie opraviť súvisiace prepočty. Znalec akceptoval náklady fakturované spoločnosťou Dalkia a evidované správcom, nakoľko konečné rozhodnutie o správnosti fakturovanej sumy vyslovil Úrad pre reguláciu sieťových odvetví v liste z 09. novembra 2011. Na pojednávaní konanom 16. júna 2017 právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca matematicky nerozporuje výsledok zistený znalcom, pretože zodpovedá spôsobu rozpočtu tepla schválenému vlastními neskôr, ale nezodpovedá spôsobu rozpočtu tepla, ktorý bol správca povinný vykonať za rok 2011. Žalovaná sa vo svojej výpovedi strany sporu na tomto pojednávaní venovala jednotlivým nedostatkom v postupe správcu bytového domu pri rozúčtovaní nákladov na teplo za rok 2011. Okresný súd v zmysle § 181 ods. 2 CSP konštatoval, že medzi stranami sporu zostala sporná otázka rozúčtovania tepla za r. 2011 a 2012. Právna zástupkyňa žalovanej zotrvala na tom,

že správca vychádzal z nesprávnych vstupných údajov, ktoré poskytol firme, ktorá rozúčtovala náklady na teplo. Údaje, ktoré poskytol správca spoločnosti Cameron (správne má byť Comeron SPS, s.r.o., pozn. dovolacieho súdu) sú rôzne v porovnaní s údajmi, z ktorých vychádzal znalec v znaleckom posudku a žalobca nepreukázal bez zbytočných pochybností správnosť a dôvodnosť požadovaného nároku. Súd prvej inštancie na tomto pojednávaní ukončil dokazovanie a vyhlásil rozsudok, z ktorého dôvodov vyplýva, že pri rozhodnutí nevychádzal zo záverov ním nariadeného znaleckého dokazovania, nakoľko znalec pri vyúčtovaní za rok 2011 vychádzal z rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov prijatého v r. 2013. Konštatoval, že žalovaná spochybnila znalecké dokazovanie svedčiacie v prospech žalobcu, ale na preukázanie svojich tvrdení vykonanie iného dokazovania nenavrhol, hoci na preukázanie ňou tvrdených skutočností sú potrebné odborné znalosti. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

12. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie na odvolacom súde aj konanie na súde prvej inštancie v dôsledku neaplikovania ust. § 295 CSP pri dokazovaní trpí vadou zmatečnosti v intenzite porušujúcej právo žalovanej na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd potom zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil (po zániku Okresného súdu Bratislava II) Mestskému súdu Bratislava IV ako súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

13. Dovolací súd vychádzajúc z obsahu dovolania považuje za potrebné doplniť, že sudy nižších inštancií postupovali správne, keď nevykonali žalovanou navrhnuté dokazovanie o spôsobe vyriešenia reklamácií žalovanej týkajúcich sa vyúčtovania nákladov, nakoľko nebolo sporné, že žalovaná v reklamačnom konaní úspešná nebola. Rovnako správne sudy poukázali na skutočnosť, že žalovaná neuplatnila svoje práva prehlasovaného vlastníka bytu v bytovom dome vo vzťahu k rozhodnutiu vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu o spôsobe rozúčtovania nákladov na teplo.

14. Aj keď sa dovolací súd vzhľadom na existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP posudzovaním danosti žalovanou tvrdeného dôvodu dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP bližšie nezaoberal, musí pripomenúť existenciu § 422 ods. 1 písm. b) CSP (tzv. majetkový cenzus) aj existenciu § 432 CSP (povinnosť dovolať uviest právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a povinnosť uviest, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia), splnenie ktorých už na prvý pohľad absentuje.

15. V závere dovolaciemu súdu nedá neprípomenúť obidvom stranám sporu (prinajmenšom vzhľadom na proporionalitu výšky žalovaného nároku - istiny a úroku z omeškania - s výškou nákladov na dokazovanie a vznikajúcimi trovami súdneho konania, ale aj vzhľadom na čas, energiu a úsilie strán sporu, ktoré je bezpochyby potrebné vynaložiť v súdnom konaní) stále existujúcu možnosť hľadať pre obidve z nich prijateľné riešenie sporu aj mimosúdnu cestou.

16. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

17. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.